VIAŢA LUI MASON

— “Mason’s Life” 1972 —

de Kingsley Amis

Traducerea: Silviu Genescu

– Mă pot aşeza lângă dumneavoastră?

Bărbatul, potrivit la statură, îmbrăcat în ceva banal, cu o figură ştearsă şi anonimă, privi în sus către Pettigrew, care aştepta în picioare la colţul mesei, cu paharul de bere în mână.

– Cum să nu, luaţi loc.

– Pot să vă ofer un pahar?

– Nu, mulţumesc, mă simt bine şi aşa, rosti bărbatul potrivit la statură, arătând paharul aproape plin din faţa lui. În jur, aspectul obişnuit al unui bar, un barman, consumatori singuri sau câte doi, nimic care să atragă atenţia.

– Nu ne-am mai întâlnit, aşa-i?

– Nu, din câte-mi dau eu seama.

– Bine. Asta-i bine. Mă numesc Pettigrew, Daniel R. Pettigrew. Dumneavoastră cum vă numiţi?

– Mason. Herbert George Mason, ca să fiu mai precis.

– Ei bine, cred că asta-i minunat, nu-i aşa George... Herbert... Mason? Pettigrew vorbea de parcă ar fi urmărit o schemă din memorie. Acum, ce-ar fi să-mi dai numărul tău de telefon?

Din nou Mason ar fi avut prilejul să reacţioneze împotriva manierelor bulversante ale lui Pettigrew, dar se limită la: „Mă găsiţi destul de uşor în cartea de telefon”.

– Nu, s-ar putea să fie mai mulţi cu acelaşi nume. Să nu pierdem timpul... te rog.

– Fie, în fond este o informaţie deja făcută publică. 2-3-2-5...

– Stai aşa, e prea repede pentru mine. 2-3-2..

– 5-4-5-4.

– Ce baftă! Am să pot să mi-l amintesc.

– De ce nu-l notaţi, dacă este atât de important pentru dumneavoastră?

La asta, Pettigrew afişă un rânjet superior care se pierdu însă într-o expresie dezamăgită.

– Cum, nu ştii la ce-mi foloseşte? Oricum. 2-3-2-5-4-5-4. Ce-ar fi să-ţi dau şi eu numărul meu? Deci, 7 ...

– Nu doresc numărul dumitale de telefon, domnule Pettigrew, glăsui Mason, arătându-se uşor vexat, şi trebuie să adaug, că deja regret că ţi l-am dat pe al meu...

– Dar trebuie să ţi-l dau pe al meu !

– Aiurea, lasă-te de astea.

– O propoziţie, hai să stabilim o propoziţie pe care să ne-o comunicăm dimineaţa.

– Vrei să-mi explici şi mie ce înseamnă toate astea?

– Te rog, timpul este limitat.

– Repeţi asta mereu. Începe să fie...

– Totul s-ar putea sfârşi în orice moment, iar eu s-ar putea să mă pomenesc într-un loc total diferit, presupun că la fel şi tu, deşi nu mă pot opri să mă îndoiesc că...

– Domnule Pettigrew, ori îmi explici ce se întâmplă, ori îţi iei tălpăşiţa.

– Bine, făcu Pettigrew, a cărui dezamăgire creştea, dar mă tem că nu va folosi la nimic. Vezi, când am început să discutăm, mi-a trecut prin minte că ai putea fi o persoană reală, asta din pricina modului în care...

– Scuteşte-mă de bâiguieli infantile, pentru numele lui Dumnezeu ! Deci eu nu sunt o persoană reală, mârâi Mason agresiv.

– Nu asta am vrut să spun, dar literalmente cam asta-i situaţia.

– Oh, Doamne, eşti beat sau ţicnit?

– Nici una, nici alta. Dorm.

– Dormi? Pe figura ştearsă a lui Mason se citea o neîncredere totală.

– Da aşa cum am mai spus, prima dată te-am luat drept o persoană reală aflată în aceeaşi situaţie ca şi mine: dormind, visând, conştient de asta, şi preocupat de ideea de a schimba numere de telefon şi aşa mai departe, cu scopul de a lua contact a doua zi cu persoanele întâlnite pentru a confirma această experienţă. Asta ar putea dovedi câte ceva privitor la mintea umană, nu-i aşa? Oameni comunicând prin vise. Păcat că aşa de puţini realizează că de fapt visează. Eu am trăit asemenea experienţe doar de patru ori în 20 de ani, şi de atunci n-a mai mers nimic. Ori uitam amănuntele, ori descopeream, ca şi în cazul de faţă, că persoana este inexistentă. Dar am să continui să...

– Eşti nebun!

– Nu. Desigur, este greu de crezut că tu exişti cu adevărat, dar ai face mai bine să admiţi o asemenea experienţă, în loc să mă contrazici. După cum am mai spus, s-ar putea însă să mă înşel.

– Este îmbucurător că admiţi asta. Mason se calmase şi-şi aprinsese hotărât o ţigară. Nu ştiu prea multe despre aceste lucruri, dar nu eşti prea departe de eroarea pe care eşti gata s-o accepţi. Numele meu, cum ţi-am mai spus, este Herbert George Mason. Am 46 de ani, sunt însurat, am trei copii; lucrez în comerţul cu mobilă, şi, ca să-ţi fac un rezumat al vieţii mele de până acum, mi-ar trebui toată noaptea, şi încă ar fi prea mult de reţinut pentru cineva cu memorie mediocră. Ne terminăm băuturile şi gata. Acum dă-mi voie să te asigur că nu exist doar de cinci minute, şi doar în mintea te duc la mine acasă să-ţi dai seama că...

– Eşti doar omul din visul meu cel care vorbeşte, spuse Pettigrew tare. 2-3-2-5-4-5-4. Am să sun la numărul ăsta, dacă există, dar n-ai să fii tu cel de la capătul firului. 2-3-2...

– De ce eşti aşa agitat, domnule Pettigrew?

– Din pricina a ceea ce s-ar putea întâmplă cu tine în orice clipă.

– Asta-i o... ameninţare?

– Telefonul! urlă el. E mai târziu decât am crezut!

– Telefonul? repetă Mason clipind şi holbându-se la Pettigrew, care era în continuă transformare.

– Cel de lîngă mine. Mă trezesc!

Mason îl înşfacă de braţul care dispăruse în cea mai mare parte, Pettigrew devenise o lumină tot mai palidă, iar când Mason îşi privi mîna cu care-l apucase îi veni destul de greu să admită că nu mai avea nici degete, nici oase, nimic.

[*Originally published in „The Sunday Times” (London) 1972*]